

Мѣсечинката се показа послушна и умна и бързо научи да играе на криеница. Иванка се криеше, а луната я търсеше съ бѣлитѣ си сребристи лъчи. Задъ дървото погледне — нѣма! Въ трапа надникне — и тамъ нѣма! Задъ храстѣтъ — а, ето те, измамнице! Намѣри се.

Луната я облѣ цѣлата съ лъчитѣ си.

— Хайде сега, тебѣ е редѣ, — викаше момиченцето. Крий се, азъ ще се обърна. . .

Иванка погледна — тъмно.

Значи, скрила се.

— Кждѣ си ти? Навѣрно задъ този — голѣмия — облакъ! Не? Но тогазъ задъ върхѣтъ на планината. Пакъ ли не? А зная, зная! Ето тамъ задъ това малко облаче! Незалудо е то такова красивичко. . . Намѣрихъ те, намѣрихъ. Е, защо само съ единъ край грѣшешъ? Излѣзъ съвсѣмъ, излѣзъ цѣлата! . . .

Луната заплува полека, полека, ето я наполовина, ето, най-послѣ, и цѣлата. . .

Изново Иванка се скри, а послѣ пакъ луната.

Въ играта момиченцето и незабѣлѣза, какъ стигна до дома си.

А да, че задъ прозореца свѣти лампата и и изъ него погледна майка ѝ.

— Мѣсенчинко, мѣсечинко, азъ стигнахъ дома. Сега сбогомъ!

Мѣсечинката започна да тѣжи и се оплаква:

— Ето пакъ останахъ самичка, пакъ ще ми е мъчно! Ти ще ме забравишъ и другъ пѣтъ нѣма да ме повикашъ да играемъ!